

Rede uitgesproken door de Voorzitter van de Eerste Kamer, de heer Korthals Altes, bij de herdenking van de slachtoffers van de ramp in Enschede

Geachte medeleden,

En vredige vroege zomerdag. Een zonnige zaterdagmiddag. Het overgrote deel van ons volk geniet ervan. Wie er niet op uit is, geniet in de eigen tuin of op een balkonnetje, op straat of zoekt verkoeling in huis. Een ieder voelt zich veilig. Ook in de vredige wijk Mekkelholt in Enschede. Er ontstaat brand; de brandweer rukt uit. Een ieder waant zich veilig. Dan plotseling enkele steeds sterker wordende explosies, de laatste met vernietigende kracht. Na die laatste is het alsof de wijk door een zwaar bombardement is getroffen. Honderden huizen vernield met alle bezittingen van de bewoners, maar wat het ergste is: meer dan 160 gewonden en ook dodelijke slachtoffers. Tot nog toe zijn er 15 geborgen en er zijn nog 200 vermisten.

Wij weten dat op vele plaatsen in de wereld natuurgeweld mensen treft en slachtoffers maakt. Ook ons land heeft in de strijd tegen natuurgeweld – bij ons het water – door grote inspanning en blijvende waakzaamheid een grote mate van veiligheid bereikt. Nu was het niet de natuur, maar, zoals ook wel eerder het geval was, het onbedoeld gevolg van menselijke activiteit. Het navrante is dat wat gemaakt was om feestelijke gebeurtenissen te bekronen, nu een inferno veroorzaakte, nu juist een eind maakte aan het genieten van een mooie namiddag en van een dag die nog vol beloften scheen.

Ik betuig mijn respect voor de brandweerlieden, van wie er vier bij het vervullen van hun taak de dood hebben gevonden. Ik betuig ook mijn respect voor alle andere hulpverleners, die geweldige prestaties leveren. Natuurlijk rijzen er vragen. Vragen die ook beantwoord moeten worden waar en door wie dat behoort. Dat is ook toegezegd en daar vertrouwen wij op. In dit stadium stellen wij de vragen niet, want elke vraag lijkt ook een verwijt in te houden. Onze gedachten zijn daar nu nog niet aan toe. Die gedachten gaan uit naar de slachtoffers, de nabestaanden van hen die de dood vonden, de gewonden. Wij leven met hen mee, met hun families, vrienden en vriendinnen en met allen die door de ramp ontredderd zijn.

Laten wij ook de komende weken en maanden blijven meeleven met hen allen en zorgen voor voldoende begeleiding en aandacht, want de geleden persoonlijke verliezen zullen de getroffen en nog lang blijven raken. Ook dan hebben zij recht op ons medeleven, op onze solidariteit.